

На посаду Генерального прокурора може бути призначений громадянин України, який:

- 1) має вищу юридичну освіту та стаж роботи в галузі права не менше десяти років;
- 2) володіє державною мовою;
- 3) має високі морально-ділові, професійні якості та організаторські здібності;
- 4) не має заборгованості зі сплати аліментів на утримання дитини, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за шість місяців з дня пред'явлення виконавчого документа до примусового виконання.

Список бібліографічних посилань

1. Про прокуратуру : закон України від 14.10.2014 № 1697-VII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18> (дата звернення: 16.10.2019).

2. Мельник М. І., Хавронюк М. І. Правоохоронні органи та правоохоронна діяльність : навч. посіб. Київ : Атіка, 2002. 576 с.

3. Організація судових та правоохоронних органів: нормативні акти / упоряд. А. В. Лапкін. Харків : Право, 2012. 390 с.
Одержано 19.11.2019

УДК 342.7

Маргарита Андріївна КРИВОРОДЬКО,

курсант групи Ф1-203 факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Валентина Петрівна ЯЦЕНКО,

доцент кафедри адміністративного права та процесу

факультету № 1 Харківського національного

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

**АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ
НЕПОВНОЛІТНІХ**

З кожним роком кількість правопорушень вчинених неповнолітніми зростає, не є винятками й адміністративні правопорушення. Аналізуючи судову статистику за останні

роки, надані Державною судовою адміністрацією України, можна дійти висновку, що 15–20 % від усіх скоєних правопорушень припадають саме на неповнолітніх. І оскільки виконання більшості функцій, пов'язаних з профілактикою та протидією злочинності серед дітей та неповнолітніх, покладено на органи Національної поліції, МВС та Мін'юсту, а також на МОН, Міністерство соціальної політики та молоді і спорту, облдержадміністрації та органи місцевого самоврядування, то розгляд цього запитання є актуальним. Кого ж вважають неповнолітніми та саме чому вони починають порушувати права інших осіб та не дотримуватись законів?

Неповнолітньою особою за ст. 6 Сімейного кодексу вважається дитина у віці від 14 до 18 років. Пояснюється така кількість правопорушень психікою неповнолітніх, відсутністю життєвого досвіду. Вони не завжди усвідомлюють шкоду від заподіяного, легко піддаються впливу інших осіб, особливо старших за віком, а також тому, що перебувають поза контролем суспільства, оскільки ніде не навчаються і не працюють та виховуються у сім'ї з одним із батьків. Отже, можна дійти висновку, що основна причина-у психіці.

Згідно зі ст. 9 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі-КпАП) адміністративним правопорушенням визнається протиправна, винна дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління. За вчинення якого настає адміністративна відповідальність-тобто відповідальність про накладення на неповнолітнього покарання, матеріального чи духовного характеру, а саме адміністративного стягнення. Під ним розуміють захід, метою якого є не допущення вчинення нових правопорушень, покарання та виправлення та відшкодування заподіяних збитків.

Сучасна система покарань підлітків є досить недосконалою через роз'єднаність системи уповноважених державних органів, що не дає змоги досягти позитивних результатів у сфері захисту дитини від криміногенного середовища та повною мірою реалізувати державну політику. Згідно з КпАП до осіб віком 16–18 років, які вчинили адміністративне правопорушення, застосовуються заходи впливу: зобов'язання публічно попросити вибачення в потерпілого; попередження; догана або сувора догана; передача неповнолітнього під нагляд батькам чи педагогічного, трудового колективу за їх згодою,

а також окремим громадянам на їх прохання. Попередження як захід адміністративного стягнення є дієвим тільки до неповнолітніх, які легко піддаються виховному впливу і можуть виправитись без застосування до них жорстких заходів адміністративного стягнення

На мою думку, ці стягнення перестали бути дієвими у сучасному суспільстві, тому кількість правопорушень серед неповнолітніх значно зростає. Більшість виправдовує таку поведінку віком (тобто малим досвідом) та неспроможністю підлітків оцінювати свої дії. Я вважаю, якщо особа в змозі скоювати зазначені правопорушення (незаконне вироблення, придбання, зберігання, перевезення наркотичних засобів або психотропних речовин; дрібне розкрадання майна; керування транспортними засобами в стані сп'яніння; дрібне хуліганство; поширювання неправдивих чуток; злісна непокоря законній вимозі поліцейського чи їх образа), то її психіка є сформованою і навіть на підсвідомому рівні вона в змозі повністю розуміти наслідки. Отже, такі особи здатні самі у повній мірі нести покарання за вчиненні ними протиправні діяння. Покарання має нести виховне значення не тільки для таких осіб, а й для інших. Але основним завданням є відшкодування матеріальної шкоди саме неповнолітнім причому відшкодування повинні бути більшими ніж збитки від завданої шкоди. Прикладом такого покарання може бути притягнення до виправних робіт у житлово-комунальній сфері (прибирання публічних місць, облагородження зон відпочинку населення, та інше) та волонтерська діяльність (допомога у лікарнях та у зоопарках). Ці фактори покарання спрямовані саме на психіку підлітка і є гарним стимулом для їх подальшого розуміння наслідків за вчинене правопорушення.

Для неповнолітніх внутрішнє світобачення, думки та міркування є дуже важливою структурною одиницею їх життя. Втручання в цю сферу для більшості осіб буде одним із видів покарання. Тому призначення постійного відвідування психологів або зустрічі з представниками влади (поліцейськими), які постійно будуть наголошувати на тому, що дії скоєнні особою є протиправними та негативними в суспільстві. Такі дії впливають на підсвідомість підлітків, і змушують їх відчувати певні утиски у їх світогляді, що є стягненням у моральній сфері усвідомлення суспільства.

Насамперед, покарань може бути безліч, але головною задачею поліції є профілактика недопущення порушень прав інших осіб ще з дитячого віку. А також подолання факторів, що зумовили таку поведінку; здійснення культурно-виховних заходів; роз'яснювальних робіт; систематичного контролю поведінки за неповнолітніми та створення дієвих механізмів роботи з вразливими групами дітей, які з різних причин перебувають у сфері дії юстиції щодо дітей.

Список бібліографічних посилань

1. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 р. № 2947-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 21–22. Ст. 135.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України від 07.12.1984 № 8073-X від 07.12.1984 № 8073-X. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. Додаток до № 51. Ст. 1122.

Одержано 19.11.2019

УДК 342.7

Маргарита Андріївна КРИВОРОДЬКО,

курсант групи Ф1-203 факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Тетяна Іванівна ГУДЗЬ,

професор кафедри конституційного і міжнародного права

факультету № 4 Харківського національного

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕДОТОРКАНОСТІ ПРИВАТНОГО ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Україна обрала шлях незалежності. Разом з цим постала низка питань, щодо подальшого розвитку держави, як конституційної, правової, демократичної та соціальної. Одним з таких питань є забезпечення недоторканності усіх сторін приватного життя, а саме інформаційну, комунікаційну, територіальну та тілесну приватність. Поліція, як центральний орган виконавчої влади України, під час своєї діяльності повинна